

Sygn. akt II AKa 40/21

ORZECZENIE W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Makowska - Lange

Sędziowie: SA Alina Miłosz-Kloczkowska

SA Dorota Wróblewska (spr.)

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Joanna Tomaszewska

po rozpoznaniu w dniu 25 maja 2022 r.

sprawy

obwinionego R. L.

na skutek odwołania obwinionego od orzeczenia Krajowego Sądu Dyscyplinarnego przy Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów z dnia 26 kwietnia 2019 r., sygn. akt **KSD 43/18**

I. na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. i art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2020r. poz. 1415) – uchyla zaskarżone orzeczenie i umarza postępowanie w sprawie;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto za obronę obwinionego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. na podstawie art. 168 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2017r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2020r. poz. 1415) obciąża Polską Izbę Biegłych Rewidentów kosztami postępowania w sprawie.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 40/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Orzeczenie Krajowego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie z dnia 26 kwietnia 2019 roku, sygn. akt KSD 43/2018

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny, to jest obwiniony

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Obwiniony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1. 2. 3. 4.		R. L.	W dniu 17 września 2019 roku, to jest po wydaniu zaskarżonego orzeczenia, do Krajowej Rady Biegłych Rewidentów dalej „KRBR” wpłynęło oświadczenie (wniosek (...)) biegłego rewidenta R. L., zawierające deklarację wystąpienia z samorządu biegłych rewidentów i skreślenie z rejestru. Wniosek został rozpatrzony pozytywnie i uchwałą KRBR nr (...) z dnia 22 października 2019 roku R. L. został wykreślony z rejestru i nie	pismo Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego wraz z uchwałą Krajowej Rady Biegłych Rewidentów informacje opublikowane przez Polską Izbę Biegłych Rewidentów na stronie internetowej Izby dokumenty dołączone do pisma R. L. dokumenty dołączone do pisma R. L.	93-95 Strona internetowa Polskiej Izby Biegłych Rewidentów 70-74 70-74

posiada statusu
biegłego
rewidenta.

R. L. nie figuruje
w rejestrze
biegłych
rewidentów,
jego dane zostały
umieszczone na
liście biegłych
rewidentów
seniorów pod
pozycją (...).

6 listopada 2017
roku R. L.
wysłał drogą e-
mail do Polskiej
Izby Biegłych
Rewidentów
oświadczenie
o osiągnięciu
wieku
emerytalnego,
oświadczenie o
wystąpieniu
samorządu
biegłych
rewidentów, w
którym wniósł
o skreślenie go z
rejestrzu biegłych
rewidentów,
oświadczenie o
rezygnacji z
członkostwa w
Polskiej Izbie
Biegłych
Rewidentów

R. L. oryginały
oświadczeń
o wystąpieniu
z samorządu
biegłych
rewidentów i
osiągnięciu
wieku
emerytalnego

			przesłał do Polskiej Izby Biegłych Rewidentów, jako załączniki do pisma z dnia 16 września 2019 roku.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Obwiniony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	R. L.	rezygnacja z dalszego członkostwa w Polskiej Izbie Rewidentów jest równoznaczna z brakiem obowiązku udziału w obowiązkowych szkoleniach biegłych rewidentów	stanowisko zawarte w piśmie obwinionego	66	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1. 2.	pismo Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego wraz z uchwałą	Dokumenty o charakterze urzędowym, brak podstaw do kwestionowania ich treści.

1. i 4.	Krajowej Rady Biegłych Rewidentów informacje zamieszczane na stronie internetowej Polskiej Izby Biegłych Rewidentów dokumenty dołączone do pisma R. L.	Brak podstaw do kwestionowania informacji zamieszczanych na oficjalnej, dostępnej publicznie stronie internetowej Polskiej Izby Biegłych Rewidentów. Brak podstaw do kwestionowania ich wiarygodności, w szczególności brak dowodów, które podważyłyby zapisy w nich zawarte.
---------	--	--

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.	stanowisko wyrażone przez obwinionego w piśmie z dnia 7.04.2022r.	Stanowisko sprzeczne zarówno z przepisami obowiązującej uprzednio ustawy z dnia 7 maja 2009 roku o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym (Dz.U. z 2016r. poz. 1000 i poz. 1948), jak i z obecnie obowiązującą ustawą z dnia 11 maja 2017 roku o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz.U. z 2020r., poz.1415).

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	

	<p>1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na dowolnym uznaniu, jakoby obwiniony dopuścił się popełnienia zarzuczonego mu przewinienia dyscyplinarnego, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nakazywała przyjęcie, że R. L. nie dopuścił się popełnienia zarzuczonego przewinienia skoro od 2009 roku przebywa na emeryturze, działalność związaną z jego przygotowaniem zawodowym biegłego rewidenta zakończył 30 czerwca 2012 roku, a więc nie miał obowiązku uczestniczenia w szkoleniach, a nadto jego rezygnacja z członkostwa w Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów nastąpiła wcześniej niż wyznaczony termin obowiązkowego szkolenia, a dokumenty potwierdzające to znajdowały się w posiadaniu Stowarzyszenia Biegłych Rewidentów;</p> <p>2. naruszenie przepisów postępowania, polegające na braku powiadomienia obwinionego o wszczęciu postępowania, informowania go o mało istotnych sprawach, bez żądania wyrażenia przez niego stanowiska, także wynikające z pominięcia dokumentów znajdujących się w Stowarzyszeniu Biegłych Rewidentów świadczących o rezygnacji z członkostwa w samorządzie biegłych rewidentów.</p>	niezasadne
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Zarzuty przedstawione przez obwinionego: błędów w ustaleniach faktycznych i naruszenia przepisów postępowania nie zasługiwały na uwzględnienie jako niezasadne. Złożone odwołanie okazało się jednak skuteczne o tyle, że doprowadziło do stwierdzenia w toku kontroli instancyjnej – zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., które to przepisy znajdowały zastosowanie z uwagi na treść art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 11 maja 2017 roku

o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz.U. z 2020 r., poz. 1415). Stwierdzenie okoliczności wyłączającej postępowanie określonej w art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., w postaci nie posiadania statusu biegłego rewidenta przez R. L. w czasie orzekania przez Sąd odwoławczy – skutkowało koniecznością uchylecia zaskarżonego orzeczenia i umorzenia postępowania w sprawie, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Zarzuty przedstawione przez odwołującego się R. L. nie zasługiwały na uwzględnienie, a w konsekwencji nie mogły doprowadzić do jego uniewinnienia.

Nie miał racji obwiniony, gdy starał się przekonać Sąd odwoławczy, że Krajowy Sąd Dyscyplinarny dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych, który wynikał stąd, że nie uwzględnił następujących okoliczności, a więc: przebywania przez R. L. od 2009 roku na emeryturze, zakończenia przez niego działalności związanej z jego przygotowaniem zawodowym biegłego rewidenta

od 30 czerwca 2012 roku, jego rezygnacji z członkostwa w Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów, która nastąpiła wcześniej niż wyznaczony termin obligatoryjnego szkolenia, gdy dokumenty potwierdzające to znajdowały się w posiadaniu Stowarzyszenia Biegłych Rewidentów i nie zostały wzięte pod uwagę, a to prowadziło do błędnego ustalenia, że ciążył na nim obowiązek uczestnictwa w szkoleniach, mimo braku takiego.

Krajowy Sąd Dyscyplinarny w sposób prawidłowy uznał, że R. L. nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku obligatoryjnego doskonalenia zawodowego określonego w art. 4 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 2 ustawy z dnia 7 maja 2009 roku o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz o nadzorze publicznym (Dz.U. z 2016 r., poz.1000 i poz. 1948) oraz w kolejnych przywołanych w przypisanym nieprawomocnie czynie przepisach.

Trzeba podkreślić, że art. 4 wskazanej wyżej ustawy określał (obecnie ustawa nie obowiązuje) obowiązki biegłego rewidenta, w tym podnoszenia kwalifikacji zawodowych poprzez odbywanie obligatoryjnego doskonalenia zawodowego w każdym roku kalendarzowym i doprecyzowywał zasady realizacji tego obowiązku. Istotne jest przede wszystkim dostrzeżenie, że obowiązek powyższy obciąża biegłego rewidenta, a zgodnie z art. 5 ust. 1 wspomnianej ustawy biegłym rewidentem jest osoba wpisana do rejestru biegłych rewidentów. Już zestawienie tych dwóch przepisów prowadzi do wniosku, że dopóki

dana osoba figuruje w rejestrze biegłych rewidentów ciąży na niej obowiązek podnoszenia kwalifikacji zawodowych, a więc odbywania obowiązkowych szkoleń. Z kolejnych przepisów tego aktu prawnego wynikało, że skreślenie z rejestru biegłych rewidentów następowało po podjęciu przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów stosownej uchwały o skreśleniu. Taka uchwałę podejmowano m.in. w przypadku wystąpienia biegłego rewidenta z samorządu biegłych rewidentów (art. 11 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 omawianej ustawy). Przywołane zapisy jednoznacznie świadczą o tym, że do skreślenia biegłego z rejestru, a więc utraty przez niego statusu biegłego rewidenta, nie wystarczy złożenie przez określoną osobę oświadczenia o wystąpieniu z samorządu biegłych rewidentów. Konieczne jest bowiem podjęcie stosownej uchwały przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów.

W związku z tym, że omawiana ustawa została uchylona z dniem 21 czerwca 2017 roku, od tego dnia weszła w życie ustawa z dnia 11 maja 2017 roku o biegłych, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz.U. 2020.1415), zarzucone R. L. przewinienie dyscyplinarne miało zostać popełnione w okresie rozliczeniowym 2015-2017 oraz w roku 2017, a przede wszystkim R. L. w dniu 6 listopada 2017 roku wysłał drogą e-mail do Polskiej Izby Biegłych Rewidentów oświadczenie o osiągnięciu wieku emerytalnego, oświadczenie o wystąpieniu samorządu biegłych rewidentów, w którym wniósł o skreślenie go z rejestru biegłych rewidentów, oświadczenie

o rezygnacji z członkostwa w Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów – to należało odnieść się do przepisów ustawy z dnia 11 maja 2017 roku, aby ocenić skutek przesłania przez obwinionego wymienionych wyżej oświadczeń do Polskiej Izby Biegłych Rewidentów.

Na wstępie należy zauważyć, że w ustawie z dnia 11 maja 2017 roku również nałożono na biegłych rewidentów obowiązek podnoszenia kwalifikacji zawodowych, w tym przez odbywanie obowiązkowego doskonalenia zawodowego w każdym roku kalendarzowym (art. 8 i 9 tej ustawy). Zgodnie z tym aktem prawnym skreślenie biegłego rewidenta z rejestru następuje w przypadku m.in. wystąpienia biegłego rewidenta na jego wniosek z samorządu biegłych rewidentów (art. 18). Warto podkreślić, że ustawodawca w art. 18 ust. 1 pkt 2 tej ustawy posłużył się sformułowaniem „w przypadku”, a więc nie „z chwilą”. Taki zabieg był w pełni zrozumiały wobec regulacji zawartej w art. 18 ust. 2 „W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1-4, Krajowa Rada Biegłych Rewidentów podejmuje uchwałę o skreśleniu biegłego rewidenta z rejestru”, a zgodnie z ust. 3 art. 18 w określonym przypadku może też odmówić podjęcia takiej uchwały. Z przepisów tych wynika więc, jak uprzednio, że utrata przez daną osobę statusu biegłego rewidenta, a tym samym ustanie ciężących na biegłym rewidencie obowiązków, w tym szkolenia zawodowego, następuje najwcześniej z momentem podjęcia uchwały o skreśleniu biegłego z krajowego rejestru biegłych rewidentów.

Jak wynika z informacji nadesłanej przez Krajowego Rzecznika Dyscyplinarnego, jak i dołączonej do niej uchwały nr(...), Krajowa Rada Biegłych Rewidentów, po tym jak w dniu 17 września 2019 roku (po wydaniu zaskarżonego orzeczenia) wpłynęło oświadczenie (wniosek (...)) biegłego rewidenta R. L., zawierające deklarację wystąpienia z samorządu biegłych rewidentów i wniosek o skreślenie z rejestru - wydała uchwałę z dnia 22 października 2019 roku o skreśleniu w/w z rejestru biegłych rewidentów. W treści uchwały zaznaczono, że wchodzi ona w życie z dniem jej podjęcia.

W przypadku R. L. skreślenie z rejestru biegłych rewidentów nastąpiło więc w dniu podjęcia uchwały, co wynikało ze spełnienia warunku określonego w art. 130 § 4 k.p.a. w zw. z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2017 roku o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym, polegającego na tym, iż uchwała była zgodna z żądaniem strony,

a więc podlegała wykonaniu przed upływem terminu do odwołania.

Mając to na uwadze, raz jeszcze należy podkreślić, że do skreślenia biegłego

z rejestru, a więc utraty przez niego statusu biegłego rewidenta, nie wystarczyło złożenie przez R. L. oświadczenia o wystąpieniu z samorządu biegłych rewidentów. Konieczne jest bowiem podjęcie stosownej uchwały przez Krajową Radę Biegłych Rewidentów. Wobec tego, do dnia 22 października 2019 roku, na obwinionym ciążyły obowiązki związane z posiadaniem statusu biegłego rewidenta.

Na akceptację nie zasługiwał też zarzut obrazy przepisów postępowania, wymieniony jako drugi. Jak wynika z akt sprawy R. L. został powiadomiony w szczególności o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego i możliwości złożenia pisemnego oświadczenia, przesłano mu postanowienie

o wszczęciu postępowania, która to korespondencja została odebrana przez dorosłego domownika w dniu 1 sierpnia 2018 roku. Następnie obwinionemu przesłano postanowienie o przedstawieniu zarzutów z dnia 20 listopada 2018 roku, poinformowano o prawie złożenia wyjaśnień i pouczono o przysługujących w toku postępowania dyscyplinarnego uprawnieniach i obowiązkach, ta korespondencja także została doręczona. Nie ma też wątpliwości co do tego, że obwinionemu doręczono odpis wniosku o ukaranie, wraz z przypomnieniem o możliwości składania wniosków dowodowych i wyjaśnień wraz z wezwaniem na rozprawę Krajowego Sądu Dyscyplinarnego. W końcu obwinionemu doręczono odpis nieprawomocnego orzeczenia Krajowego Sądu Dyscyplinarnego, od którego odwołał się on skutecznie. Nie można więc przyjąć, że dopuszczono się uchybień w zakresie przepisów postępowania, w sposób wskazany przez skarżącego.

Jednocześnie bez znaczenia pozostaje – jakie dokładnie dokumenty znajdowały się w Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów, skoro uchwała o skreśleniu z rejestru biegłych rewidentów została podjęta dopiero 22 października 2019 roku, co było, jak można wnioskować

z dokumentów nadesłanych przez obwinionego, wynikiem nieprzekazania tej Izbie oryginałów dokumentów przesłanych drogą e-mail w dniu 6 listopada 2017 roku. Oryginały tych dokumentów zostały dołączone do pisma R. L. z dnia 16 września 2019 roku.

Złożone odwołanie okazało się jednak skuteczne o tyle, jak już wskazano uprzednio, że doprowadziło do stwierdzenia w toku kontroli instancyjnej – zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., które to przepisy znajdowały zastosowanie z uwagi na treść art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 11 maja 2017 roku o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz.U. z 2020 r., poz. 1415).

Jak wynika z art. 139 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2017 roku o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym: „Biegły rewident podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej, jeżeli dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego”. Już z brzmienia tego przepisu wynika, że odpowiedzialności tej może podlegać wyłącznie biegły rewident. Jeśli więc dana osoba, jak R. L., przestała być biegłym rewidentem, na skutek skreślenia z rejestru biegłych rewidentów, to nie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności dyscyplinarnej. O trafności tego wniosku przekonuje także tytuł rozdziału 9 omawianej ustawy „Odpowiedzialność dyscyplinarna biegłych rewidentów”, a więc nie byłych biegłych rewidentów, czy biegłych rewidentów seniorów, a także treść art. 4 ust. 1 tej ustawy „Biegłym rewidentem jest osoba wpisana

do rejestru biegłych rewidentów (...). Ponadto świadczy o tym treść art. 159 omawianej ustawy, który odnosi się do kar orzekanych w postępowaniu dyscyplinarnym, a zwłaszcza jego ustępy 1 i 2. Analizując treść tej regulacji nie ma wątpliwości, że została ona dostosowana do osób posiadających status biegłego rewidenta. Świadczy o tym brzmienie art. 159 ust. 2 „Orzekając karę, o której mowa w ust. 1 pkt 1, nakazuje się zaprzestania określonego postępowania i powstrzymanie się od niego w przyszłości”. Nie sposób uznać, że mógłby zaprzestać określonego postępowania ktoś kto nie jest już biegłym rewidentem, a więc nie wykonuje już obowiązków związanych z tym zawodem. Nie można jednocześnie przyjąć, że racjonalny ustawodawca chciałby wyłączenia możliwości wymierzenia najłagodniejszej kary, a więc przewidzianej w art. 159 ust. 1 pkt 1 kary upomnienia wobec osób, które utraciły status biegłego rewidenta, dopuszczając wobec nich wyłącznie możliwość orzeczenia surowszej kary, a więc kary pieniężnej. Warto też zauważyć, że kary z pkt 3 do 7 nie miałyby racji bytu wobec osób, które przestały wykonywać zawód biegłego rewidenta na skutek skreślenia ich z rejestru.

W końcu należy odnieść się do tego, jak w przypadku innych grup zawodowych ukształtowano kwestie odpowiedzialności dyscyplinarnej osób, które przestały wykonywać dany zawód. Przykładem może być ustawa Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2020 r., poz. 2072), a w szczególności art. 104 i 118 tej ustawy. W art. 104 omawianej ustawy wprost uregulowano kwestie dotyczące

odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziego w stanie spoczynku wskazując m.in., że za uchybienie godności sędziego po przejściu w stan spoczynku oraz uchybienie godności urzędu sędziego w okresie pełnienia służby sędzia w stanie spoczynku odpowiada dyscyplinarnie (§ 2), a do odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów w stanie spoczynku stosuje się odpowiednio przepisy

o odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów, z tym że zamiast kar przewidzianych dla sędziów sąd dyscyplinarny orzeka wyłącznie wymienione

w tym przepisie kary (§ 3). Natomiast w art. 118 umieszczonym w rozdziale 3 „odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów i asesorów sądowych” przewidziano, że „W razie rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku służbowego sędziego w toku postępowania dyscyplinarnego, postępowanie to toczy się nadal. Jeżeli obwiniony podjął pracę w urzędzie państwowym, Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, adwokaturze lub jako radca prawny albo notariusz, sąd przesyła wyrok odpowiednio temu urzędowi, Prezesowi Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, Naczelnej Radzie Adwokackiej lub Krajowej Radzie Radców Prawnych albo Krajowej Radzie Notarialnej.”

Innym przykładem jest ustawa o komornikach sądowych (Dz.U. z 2022 r., poz. 1168), w której w art. 257 przewidziano m.in., że wygaśnięcie powołania na stanowisko komornika z mocy prawa na skutek rezygnacji z pełnienia obowiązków nie ma wpływu na bieg postępowania dyscyplinarnego (ust. 1); w przypadku odwołania asesora z zajmowanego stanowiska,

skreślenia aplikanta z listy aplikantów komorniczych albo ukończenia aplikacji w toku postępowania dyscyplinarnego, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio, przy czym odpis orzeczenia przesyła się prezesowi właściwego sądu apelacyjnego oraz radzie właściwej izby komorniczej, na obszarze których obwiniony ostatnio wykonywał swoje obowiązki (ust. 4); okoliczność, że w dniu orzekania obwiniony nie zajmuje już stanowiska komornika, nie stanowi przeszkody do orzeczenia wobec niego kary wydalenia ze służby komorniczej. Przepis stosuje się odpowiednio wobec asesorów i aplikantów, jeżeli zachodzą podstawy do orzeczenia kary wydalenia z aplikacji albo kary skreślenia z wykazu asesorów komorniczych (ust. 5).

Natomiast zgodnie z art. 61 Prawa o notariacie (Dz.U.2020.1192) w razie odwołania notariusza w toku postępowania dyscyplinarnego, postępowanie toczy się nadal.

Podobne regulacje nie zostały umieszczone w ustawie z dnia 11 maja 2017 roku o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym. Tak przedstawiona argumentacja z zakresu wykładni systemowej – również przemawiają za tym, że intencją ustawodawcy było, aby odpowiedzialności dyscyplinarnej podlegali wyłącznie biegli rewidenci, a nie osoby, które przestały wykonywać ten zawód i jak R. L. zostały skreślone z rejestru biegłych rewidentów, uzyskując status biegłego rewidenta seniora.

Stwierdzenie okoliczności
wyłączającej postępowanie

określonej w art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. (inna okoliczność wyłączająca ściganie), w postaci nie posiadania statusu biegłego rewidenta przez R. L. w czasie orzekania przez Sad odwoławczy – skutkowało koniecznością uchylecia zaskarżonego orzeczenia i umorzenia postępowania w sprawie, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.	
Wnioski	
o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie R. L. od zarzuconego mu przewinienia dyscyplinarnego	niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek niezasadny z powodów wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia.	

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Stwierdzenie okoliczności wyłączającej postępowanie dyscyplinarne wobec R. L. polegające na utracie przez niego statusu biegłego rewidenta na skutek wykreślenia go z krajowego rejestru biegłych rewidentów.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia.	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

	Przedmiot utrzymania w mocy
o.1nie dotyczy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
o.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
o.o.1nie dotyczy	
Zwięźle o powodach zmiany	

o.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
o.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	I. uchylono zaskarżone orzeczenie i umorzono postępowanie w sprawie	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
nie dotyczy	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
nie dotyczy	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
1 Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II. III.	Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1651) w zw. z § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U. z 2019r., poz. 18) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto za obronę z urzędu obwinionego przed Sądem II instancji;

Na podstawie art. 168 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2017 roku
o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz.U. z 2020r., poz. 1415) obciążono Polską Izbę Biegłych Rewidentów kosztami postępowania w sprawie.

1PODPIS